

Старі-старі казки
Оксана Калина

Любовь и волшебство #1

Кажуть: не бійся казки, бійсь брехні, а казка ніколи не обдурить. Саме в казці, буває, сховано велику мудрість, потрібно тільки її розгледіти... «Старі-старі казки» – збірник сучасних, чарівних, філософських, іронічних, гумористичних казок Оксани Калини про Принців, Принцес, Драконів, Жар-Птиць, в яких ми впізнаємо самі себе, любі дорослі хлопчики та дівчатка...

Оксана Калина

Старі-старі казки

Любовь и волшебство

Ведмідь і Маша

Колись, давним-давно, може рік, а може два потому, у самій гущавині дрімучих Чернігівських лісів оселився Ведмідь. Був він мужиком состоятельным, якщо не сказати – багатим. Тоді ж якого дурня, може поцікавитесь ви, він оселився не десь на тихоокеанських островах, чи хоча б в Карпатах – Буковелі там, чи іншому продвинутому місці? Та тому, що він сам був родом з Чернігівщини і любив свою малу батьківщину до нестями. А ще з тієї причини, що доживши до 45 літ людей не те що зненавидів, а зневірився в них, і хотів жити подалі, в гордій самоті, яка йому аж ніяк не набридала. А хіба що? Бізнес Ведмідь налагодив, денюжки капали ісправно. Можна відійти від справ, присвятити себе вічному і прекрасному, пошуку сенсу буття, наприклад... Даром, чи шо, більшу половину свого він життя пахав? Заслужив, можна відпочити.

До речі, Ведмідь в душі був романтиком. Тільки в часи свого бізнесування нікому в цьому не зізнавався – заклауали б, або засміяли, чи просто пристрелили – в бізнесі романтизм

не в честі, та і навряд чи б згодився.

Так от, на заслуженому відпочинку, у вибудуваних за власним архітектурним проектом хоромах, Ведмідь почав писати картини. Благо натури і краси скрізь – хоч греблю гати. Місця заповідні, незвідані. Картини в нього, канешно, як на чийсь професійний художній смак, були так собі. Другий раз не можна було й добрати, що на них намальовано. Але Ведмідь вирішив: я художник – я так віжу. Кому не нра – к е... їй мать. І вообще, картини не продаються, тож нічий тонкий смак не образять.

В своїх хоромах Ведмідь побудував цілу картинну галерею і «виставлявся» там. Сам собі художник, сам собі критик, сам собі цінитель і споглядач – красота! Малювання – то для душі, і кому какое шо до того, що він там зображає.

Але скільки б Ведмідь картин не малював, якби не хорохорився з приводу того, що люди йому на чорта нужні – самотність таки його почала допікати. Людям потрібні люди – це вічний закон.

І от одного вечора, ніби на замовлення, у ворота Ведмедевого обійстя хтось постукав. Ведмідь натиснув кніпочку на пульті (у нього все було облаштовано згідно принципу «умний дом») і у двір ввалилося нечто. Ведмідь відразу зрозумів, шо воно п'янюче і сине, як ізолента. Але як мужик, такий стан іншого мужика він вважав цілком прийнятний, тож пішов дивитися, кого то йому прямо під ворота приперла доля.

Коротше, щоб довго не тягнуть кота за резину скажемо одразу: оте «нечто» виявилось колишнім сослуживцем Ведмідя. Життя зробило дивний кульбіт: сослуживець (в армії його прозивали Змієм за гострий язик і невживчивий характер) з приводу того, що бізнес його отжали, самого ледь не пристрелили, жінка кинула – запив і забрів у пошуках психологічної і душевної рівноваги аж у чернігівські ліси.

– мать, – сказав з чувством Ведмідь, упізнавши Змія, – братуха! Ну і видок у тебе. А був же перший парень на всю військову частину!

Змій промукав щось незрозуміле у відповідь і тут же захріп. Ведмідь звалив його на плечі, потащив у дім. Відмив, привів у нормальний стан і стали вони жити поживати разом.

Змій, як мужик підприємливий, хоч і злегка випиваючий, зайнявся хазяйством – іти йому було нікуди, а в нахлебниках він бути не звик. Таку деятельность розвів – організував фермерське господарство під назвою «У Ведмідя». Випускав ковбаси «Від Ведмідя», всякі там овочі і фрукти вирощував і продавав під той ж маркою. На роботу Змій наймав таких же як сам – хазяйновитих, випиваючих і котрим не було де приткнутися, мужичків. З усіх околиць сіл поназвозив. Житлом, харчами, випивкою (умеренно) забезпечив, навіть зарплату платив. Вони там і лишалися. А чого – в теплі та в добрі. З тих пір в тому краю і стала ходити легенда про те, що хто до Ведмедея попаде – назад не вернеться.

Та картини-картинами, хазяйство-хазяйством, але мужикам потрібні не просто люди, а баби. Пардон – жінки. Як без цього? Тим більше, Ведмідь останнім часом все частіше почав задумуватися над тим, що комусь потрібно залишати у спадок роками нажите добро. Потрібні діти, бажано двійко-трійко. Без баби тут ніяк не обійтись.

– Жениться нада, – сказав Змій.

– І тобі, – закинув Ведмідь.

– Ти шо! – вирячив очі Змій, – щоб я ще раз на ті ж граблі? Да хай мене покрасять! Без штанів після розводу залишився, якби не ти, то загнувся б досі. Не-е! Це без мене!

– Дак а де жінку взять? – почухав потилицю Ведмідь, – ну, таку щоб і глянуть не страшно, і щоб людина, як людина, і взагалі...

Треба сказати, що Ведмідь, хоч гультіпакою і бабніком не був, красивих жінок все одно любив. А хто їх не любить? Тож почав, як водиться серед багатеньких Буратінок, виписувати собі дівок із модельок. Вони, канешно, були симпатичні, але коли одіті і накрашені. А роздягни – одні кістки стирчать, умий – брови та вії намальовані постікали і стоїть перед тобою гола бліда моль. І поговорить нема про шо: тряпки, манікюри, спа-салони. І в живопису ні хера не смислять.

Приунили тут Ведмідь із Змієм, але модельок все одно виписували – вони таки певним чином скрашували їх чоловічу самотність. Да і модельки в накладі не лишались, бо Ведмідь не був жадіною.

Отак вони собі «страждали» з модельками і прямо не знали, як тих страждань позбутися, (бо не дуже й хотілося). Аж ось одного вечора у ворота Ведмедевого обійстя постукали.

– Та ну нах, – сказав випивший Ведмідь, заглядаючи черговій білявці в ліфчик у пошуках цицьок, – хай тулить далше.

– А якщо то хтось такий же, як я? – возразив не менш п'яний Змій, – може людині нікуди податся? Одкрию.

– Як хоч, – махнув рукою Ведмідь.

Змій відчинив ворота і побачив перед собою жінку. Вона тримала за руки двох дівчаток, років шести-семи.

– Вечір добрий, – сказала жінка, – я чула, у вас тут робота є?

– Де чула? – з підозрою спитав Змій.

– Люди кажуть, – не злякалась незнайомка.

Змій уважно оглянув жінку. Бабець був, скажемо прямо, так собі, третього сорту, сіра якась вся, неказиста, замордована...

– Мам, – раптом запхикала одна з дівчаток, – істочки хочу...

Змія як током вдарило.

– Нема куди йти? – спитав він жінки.

– Нема, – відповіла вона з гідністю, хоча губи тремтіли, – діти голодні.

– А сама? – спитав Змій.

– Обійдусь, – гордо підняла вона голову.

– Звати як?

– Марія.

– Ну заходь, Маша, будеш нам варити кашу, в хаті прибирать, посуд мить. Ми, з Ведмедем самі не справляємось, а у модельок до цього діла руки з сраки поросли.

Залишилась Маша у Ведмідя із Змієм – домашнім хазяйством заправлять. Іти їй і справді було нікуди: чоловік помер, дід з бабою теж, а свекруха з дому вигнала.

І ото дивина – з появою Маши та дітей у будинку якось посвітлішало. При зовнішній неказистості володіла Маша внутрішнім світінням – наче вогник горів у неї в середині, підсвічуючи очі, шкіру волосся. От бувають такі рідкісні люди-світлячки, чи сонячні зайчики, чи промінчики – як хоче, так і називайте. З такими тепло навіть у найхолодніший день.

Ведмідь, добрашись до худосочних модельських тілець спочатку на Машу уваги не звертав, хоча діти йому одразу до душі припали. «От собі б таких милих дівчаток народить», – не раз, в уміленні, думав він.

Змій, той швише зметикував, яке чудо ім в хату невідомо яким вітром занесло і почав до Маши клинці підбивать. Та не тут то було. Виявилась Маша міцним горішком, і не тому, що ціни не могла собі скласти, а з тої причини що й досі сильно горювала за покійним чоловіком. Один він у неї був на все життя. І такі дива ще трапляються.

А тоді й Ведмідь одного чудового дня розліпив очі і побачив, що Маша варта сотні модельок. Та й спротивили вони йому, ляльки без мізків. Почав він і собі на Машу поглядувать. І шо? А ні хрена. Закритою була її душа для них обох, хоча в плотській любові Маша Ведмедю не відмовила. Може боялася, щоб з дому її не вигнав, хто зна...

І почав Ведмідь мордуватися від кохання, бо тіл він собі скільки хоч купити міг, а от серце та душа задорогі для будь якого гаманця...

До чого ця казка, може спитаєте ви? А до того, що колись на кожного Ведмедя знайдеться своя Маша і вже як влізе в душу, то витравити її звідти буде дуже тяжко...

Казка про Щастя

Жило було собі Щастя. А ви думали, його не існує? Як би не так! Є воно, миленьке! Живе собі і здраствує! Взагалі, Щасть у світі багато. Вони бувають різного роду, вигляду, характеру. Та справа в тім, що всіхбез виключення Щастя мало не з самого народження починають займатися у бігових секціях. Спринтерів з них роблять. Попобігаеш за тим Щастям, доки доженеш! Для чого це робиться? Люди – цікаві істоти. Якщо отримують щось без зусиль, то не дякують за це Богу і долі, а сприймають як належне, і не цінять. Може тому?

Але наша казка не про всі Щастя, а про одне, особливе. Особливого в ньому було те, що воно кріпко здружилося з Пляшкою Горілки.

Справа в тім, що наше Щастя було не щасливе. Отож, яких тільки на світі чудес не буває, навіть не щасливі Щастя зустрічаються. А сумувало воно через те, що його не любили. Дивина, та й годі!

Прибилось було наше Щастя, при чому усвідомлено, добровільно, до одного Суб'єкта. Що воно в ньому знайшло – невідомо, але ж недарма кажуть, що любов зла, полюбиш і шо попало. От Щастя й полюбило свого Суб'єкта, і причепилось до нього так, що й не відліпиш. А ви не знали? Щастя тулиться тільки до того, кого саме полюбить, підкупить його неможливо і приманить чимось теж. Воно саме обирає людину. А Суб'єкт чи то не зрозумів, чи то не оцінив, але на Щастя – нуль на масу. Сприймав його, як належне, не доглядав толком, уваги не приділяв. Забула сказати: всі Щастя володіють магічними здібностями і вміють перетворюватись на будь кого і будь що, в залежності від бажань і потреб людини. Наш Суб'єкт забажав, щоб це була жінка. Щастя й перетворилось на дуже симпатичну жіночку: очі кольору бірюзи, волосся біляве, як льон, ні худа, ні товста, все як кажуть при ній і на місці. Але не вгадало Щастя з образом, бо закохалось у Суб'єкта по

самі вуха, а у закоханих, як відомо, мислительні процеси притуплюються.

Щастям, до речі, закохуватись заборонене згідно Трудової Угоди, яку вони підписують із Всевишнім. Щастя повинно бути об'єктивним, щоб не звалитись на голову тому, хто не знатиме що з ним робить.

Але в нашому випадку саме так і сталося. Щастя закохалося, а суб'єкт ним, чи то пак, нею, просто користувався. Не, що не кажіть, а все таки зручно, коли поряд з тобою бродить Щастя і віддано заглядає в очі! Щастя Суб'єкта доглядало, оберігало, захищало, вчило, провчало, але головне – любило! Що може бути ціннішим за це? Але, мабуть, таки є щось більш вартісне, бо Суб'єкт ринувся на пошуки іншого Щастя. А може у нього дійсно була потреба в іншому Щасті, спробуй, розберись в цих тонких матеріях.

Наше Щастя дуже тужило, змарніло, і наче аж вицвіло, бо Щастя харчуються енергією любові, натомість віддаючи вдвічі більше, а цієї енергії якраз і не поступало.

Може б Щастя й зовсім зачахло, але тут воно зустріло Пляшку Горілки.

– Тю! – сказала Пляшка, вислухавши історію Щастя, (бо їм теж інколи потрібно виговоритись), – ти якого дурня оце побиваєшся? Про теорію дзен-поху...му чула?

– Не, – через соплі і сльози відповіло Щастя.

– Зара розкажу!

І Пляшка повідала Щастю основні принципи дзен-поху...му, головний з яких полягав тому, що потрібно забить на все, і прийде тобі щастя.

– Я і є Щастя, – рюмсало воно, – кому до мене йти?

Пляшка задумливо почесала пробку.

– Несостиковочка, – сказала вона і тут же просіяла, ніби її помили «Майстром Кліном», – значить, нада випить. Полегшає, гарантую!

Ох Щастя і набралось з Пляшкою на пару! І нарешті відчуло себе щасливим!

Воно лежало прямо на землі горілиць, дивилося в зоряне небо і співало на весь голос:

– А я пливу у човні!

І так спокійно мені!

Мене несе течія,

Я – нічия!

З тих пір так і повелося. Щастя – до Пляшки, набралися, відчули себе щасливими. Хоча Пляшці що? Їй і так ніколи сумно не бувало.

Щастя усвідомлювало, що робить неправильно. Але йому потрібне було психологічне розвантаження і релаксація, навіть така, неправильна. Щастя знало, що мине ще трохи часу, біль притупиться, рана загоїться, воно виздоровіє (бо Щастя, насправді, дуже сильні) і піде шукати нового – СВОГО – Суб'єкта. Щастя не можуть без людей, вони для них створювались Всевишнім.

А Суб'єкт що? Він теж шукатиме СВОЄ Щастя, може колись зустріне...

Казка про Золоту Акулу

Десь далеко-далеко, точніше глибоко-глибоко, на дні океану (не так уже й важливо якого саме) жила була собі Золота Акула. Прозивала її так через те, що вона мала золоте волосся (не дивуйтеся, що у Акули було волосся, далі все дізнаєтесь) і очі кольору соняшникового меду. Була вона найдобрішої душі істотою, хоча цьому ніхто не вірив – ну як же, статус акули передбачав підвищену стервозність, зубастість і ще масу неприємних з точки зору общественної моралі речей. Власне, Золотій Акулі було начхати на общественную мораль, бо була вона дівчиною, як зараз прийнято казати, самодостатньою. Із тих, хто вміє дати раду самій собі, тим, хто поряд і взагалі, і взагалі – в горящую ізбу, коня на скаку, і все що далі по тексту. Та все ж іноді Золота Акула задавалась питанням: ну невже риbam та всім іншим тварям морським, а також людям повилазило, і вони не бачать, що по натурі ніяка вона не хижачка, їй би книжки писати та пісні складати, розмишлять о вечном, а тут... Не, Золота Акула не харчувалась людьми, упаси Господи від такого, навіть не їла ні риби, ні м'яса, бо більш за всі ласощі любила морську капусту. Вона взагалі (але це було страшенною таємницею), була акулою лише на третину. От її баба була справжньою димерською (е така розвинута місцевість у південно-західній частині океану) акулою, потім вийшла заміж за морського окуня, а їх син, Акулин батько, взагалі одружився на німфі. Зовні Акула була схожа на свою красуню маму – німфу морську: мала дві руки, дві ноги, все як у людей. Та молва про те, що вона акулячого роду, виявилась сильнішою за всі її зовнішні принади, тож ставився до неї морський і земний народ із пересторогою.

– От чому так? – бувало, коли її сильно допікало, питала Золота Акула у своєї куми Лени, з якою вони дружили з дитинства, – вони ж всі бігають до мене через день: Акулочко, допоможи, врятуй, вилікуй, порадь. А потім на мене ж і плюються, а як зустрічають де, то роблять вигляд, що й незнайомі.

Забула сказати: Акула була чарівницею. В менш просвящонних колах її звали по-простому – відьма морська. Хоча за все своє життя Акула нікому нічого поганого не зробила, одно рятувала, гівнюків невдячних.

Кума Лена задумалась. Власне, питання це було риторичне і відповіді не потребувало, але кума відповідь знаходила, при чому кожен раз різну.

– Я, здається знаю в чім справа, – сказала вона, – співробітники НАСА недавно вирахували, що у небі, виявляється, є ще один знак зодіаку – змієносець.

– До чого тут це? – Акула від здивування витріщила і без того великі очі.

– Тому що все змістилось відтепер. Ти хто раніше за гороскопом була, га? Сумирним Тільцем, який і мухи не образить, а тепер – вогняний Овен. Овни, щоб ти знала – це переможці світу, але і характерець у них, вибач, паскудний! Народ, мабуть, несвідомо відчуває це, тому така реакція.

Акула від здивування не лише очі витріщила, а й рота роззявила. Чи не двинулась, бува, кума на почві самотності, бо як розлучилась з благовірним вісім років тому, так до цих пір нікого пристойного й не знайшла. Навіть коханця не було коли завести – трьох дітей піднімала самотужки. Та й хто на трьох дітей знайдеться, герой, може, який....

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22204325&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.